

Mehmet Güleç - Güleç Kimya Tesisleri

Mustafa Uysal- Mehmet bey öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?

Mehmet Güleç- Ben 1937 Tavşanlı –öz ve yerlisi- doğumluyum. Tavşanlı’nın bir çocuğuyum. İlkokulu bitirdikten sonra okuyamayacağımı anladıktan sonra ticari hayata atıldım. Başarılı olabilmek için çocuk yaşta hayaller kurdum. Neler yapabilirim, neyi başarabilirim ve bugünkü uğraşı yaptığımız işte karar verdim. MU- Güleç hayallerle başladı, dediniz. Nerden, nasıl başladı ve ileride böyle bir konuma geleceğini düşünüyor muydunuz?

MG- Askerliğimi yaptıktan sonra çocuklarımin istikbali için bir yatırım gerekiyordu. Bu yatırımla Tavşanlı’da olmayan bir şeyi başarmak istiyordum. Tavşanlı’da o zamanlar sadece kilit, sobacılık ve leblebi gibi şeyler vardı. Nakliyecilik daha yeni yeni başlıyordu 1960’lı yıllarda. Bunların her birinde kendimi denedim. Bu işler beni ruhen okşamadı. Öyleyse ne olması lazım, bu temizlik sektörü kafama takıldı ne olabilir arabaların saf suyu akü asidi o zamanlar böyle şeyler bilinmiyordu. Bir kimyager arkadaşım vardı. Bu termik santralinde çalışıyordu. Onunla beraber el ele vererek ilk atılım saf suyla oldu arkasından akü asidi oldu ve çamaşır suyu tuz ruhu bu tür şeyler 60’lı yıllarda hiç mi hiç bilinmiyordu bölgemizde. Bunların faydalarını araştırdık. İlerisi için aydınlık olacağına inandık. Nasıl bir şey yaparsak başarılı oluruz onları projelendirdik. Teker teker yatırıma girdik.

MU- O gün hayallerle başlayan iş hangi ilkelerle yürüdü nasıl bu konuma geldi?

MG- Askerliğim bittiğinde bugünkü işyerimizin planını ve projesini çizdim. Böyle büyük bir iş yeri açmak, çok çalışanın olmasını sağlamak, çalışanlarla bu işi paylaşmak ve tek olabilmek gibi hedeflerim ve ilkelerim vardı ve bu hedeflere

yürüdüm.

MU- Peki, yorgunluk, bıkkınlık veya hedeflerinizden vazgeçtiğiniz oldu mu hiç? Olduysa nasıl aştınız?

MG- Çok, çok oldu. Dünyadaki iş adamlarının ve başarılı adamların hayat hikayelerini okudum. Nasıl başardılar? Onları okuduğum zaman, aynısını yapabilir miyim, kendim başarabilir miyim, dedim. Onlar başardıysa ben niye başaramayayım, onlar da benim gibi bir Ademoğlu. Üstesinden gelebilirim dedim ve azimle üstüne gittim. Yapabildiklerim arasında neler var, kimyasallar var. Bunu öğrenmem gerekiyordu. Emin adımlarla öğrendim. Bir tek bilgi ta İstanbul'a kadar gittim. Oralardan aldığım bilgileri yazarak uygulayarak, deneyerek, tecrübe ederek öğrenmeye çalıştım. Engeller çıktığında imkan dahilinde biraz dinlendim ama bıraktığım yerden başlayarak ileriye götürdüm.

MU- En büyük zorluk neydi şirketi kurarken?

MG- Birincisi küçük bir yerdeyiz her aradığını bulamıyorsun. Bunun olduğu yerler büyük şehirler. Oralarda membaini bilmiyorsun onların bulman gerek. Allah'ın izniyle hep önüm açıldı. Demek ki rızkım buradaydı Allah da kolaylık sağladı. İkincisi, mali sıkıntılardı. Fakir bir ailenin çocuğuydum. Küçük kardeşim. Başarmak zorundaydım, çalıştıklarımı birikim yaparak 60 yılından bu binaya girilene kadar... Aradan 40 yıl gibi bir zaman geçti. İşte sermayenin olmayışı, birikim ve deneyimin de olmayışı, küçük bir yerde zamana yayılmak zorunda kaldık. Tahsilin büyük bir önemi olduğu anlaşıldı. Sermaye nasıl varmak istediğin hedefi kısaltıyorsa tahsil de varmak istediğin hedefi kısaltıyor.

MU- Şu şirket bünyenizde kimyager, teknik ekip çalıştırıyorsunuz...

MG- Tabi tabi, bunlar var. Bunun önemini anladığım için buna önem veriyorum.

MU- Şirketinizin Tavşanlı'da üretim yapıyor olmasının ne gibi aantajları veya dezavantajları var?

MG- Böyle bir işyerini hayal ettiğim gün, kendi memleketimde olsun, dedim. Buranın çocuğuyum sonuçta. Bana çok yerden teklifler gelmesine rağmen ben, illaki Tavşanlı'da olsun, dedim. Tavşanlı'da kurunca zorluklar da başladı. Küçük bir yer. Her aradığını bulamıyorsun. Kullandığın hammaddeyi büyük şehirlerden alı gelip üretiyorsun tekrar götürüp oralarda pazarlıyorsun. İstanbul'daki bir firmanın her şeyi ayağında... Rekabet gücümüz zayıf. İşte ama Yaratanın bir hikmeti bizlere oralarda bir pazar payı veriyor. O rızkı istersen O da veriyor.

MU- Aile şirketi olmanızın ne gibi etkisi var, gelişimde işletmede?

MG- Daha evlenmeden önce bunu düşündüm. Çocuklarım olursa kendi işlerinin başında olabilsinler istedim. O bakımdan çocuklarımı çocuk yaştayken o eğitime tabi tuttum. Onlara bunu aşıladım, sevdirdim ve onlar da bu işi sevdiler. Bu işi benimsemeleri başarıyı getirdi. Sevmezlerse olmaz. Onlarla birlikte aile şirketini kurduk. İşte görüyorsunuz Yaratan bizi mahcup etmedi, birlik beraberlik içinde, bir güç olarak biz de üretiyoruz, dedik.

MU- Tavşanlı'daki üretim azlığını neye bağlıyorsunuz?

MG- Birinci sebep resmi kuruluşların, resmi işletmelerin insanları hazır işe yöneltmiş olmaları ve emeklilerin çok olması. Emeklilerin çalışma hayatları boyunca elde ettikleri deneyimleri kullanmamaları bu işsizliği doğuruyor. Çok değerli ustalar var. Başarılı olanlar var emekli olduktan sonra. Her şey parayla olacak diye bir inanış var. Plan programla yatırım yapılabilir. Sermaye zamanı kısaltıyor gerçi. Sermayesiz olmayacak diye bir şey de yok. Bizim en büyük hatamız, emeklilerin ben yorulдум evlatlarım yorulmasın deyip de bir zanaata vermeyişidir. Bu işletmeyi 2000 yılında buraya taşıdığımız zaman 600 kadar gençle konuştum. Hiç birisinde zanaat yok. Zanaat yatırılmış bir para gibidir,

işledikçe çoğalır. Para harcadıkça biter. Dünyanın her yerinde aynı.

MU- Üretmek isteyen gençlere neler tavsiye edersiniz?

MG- Hayal güçlerini iyi kullansınlar. Boş şeyleri hayal etmesinler ve yapabilecekleri şeylerde ısrarlı olsunlar. Olabilecekleri kursunlar. Başarı ta nerededir. Tabandan başlayıp ta üst noktaya geldiğinizde yorgunluk olur.

Başaramayacağınızı düşünürsünüz. Biraz daha ısrar etmezseniz geri sifıra inersiniz. Biraz daha ısrar ederseniz işte orada başarıyı bulursunuz.

MU- Özel bir soru sorayım. Neden kolay yollar varken, para döndürmek, ticaret varken üretmeyi seçtiniz?

MG- Emek vermeden kazanç faize girer. Yaratan her şeye bir sistem koymuş. Üreteceksin. Çalışanlarla beraber üretilip paylaşınca ona doyum olmaz. Çoğu zaman zarar dahi öndedir. Zarar bile görünmez insana. Bir bakıyorsun ki çoğu zaman Yaratan olmadık yerden veriyor. Diyor ki, sen burada bir ekmek kapısı açtın bunların nasibi de bu diyor, katlıyor da gönderiyor. Demek ki, istikrar, azim şevk lazım. Üretim hazzı başkadır. Diğerlerin kısa bir tat alırsın son tat almamaya başlarsın. Üretmek ayrı bir tat. Yorgunluklarıyla birlikte bir şey başardığın zaman sanki bulutların üstünde uçuyormuş hissine kapılırsınız.

MU- Yaratılışın gayesi belki de üretmek, öyle değil mi?

MG- Üretmek, üretmek, üretmek.çaremiz yok başka.

MU- Yeni yatırımcılar için tüyo olabilecek bilgiler sormak istiyorum. Tavşanlı'da yatırım yapılabilecek alanlar neler sizin gözünüzde?

MG- Tavşanlı enerji potansiyeli ile dolu. Neyi arasan neyi yapmak istesen, aradığın her iş dalında başarı var. Orada belli bir rızık var ama, ararsan bulursun bunu. Mesela Bursa'da Renault ve Tofaş orayı ve çevresini ihya etti. Önemli olan insanların uyanık olması ve bunlardan istifade etmesini bilmesidir. Biz, termik veya kömür işletmesi gibi işletmelerin yan gelirlere talep yaratmadık. Neyi aradık? Oradakilere aman iş dedik. Biz iş istedik hep. Bugünkü sıkıntılar doğdu işte. Bu müesseselerin yüzlerce yan girdisi var. Koç mesela buzdolabının bir plastik aksamını bir başkasına ürettiriyor. Biz GLİ'de bunu yapamadık. Biz Tavşanlı olarak uyuduk . Talep edip bu imkanları almamız gerekiyordu.

MU- Klasik bir sorudur size de sorayım. Tavşanlı'nın geleceğini nasıl yorumluyorsunuz?

MG- Üzülerek söyleyeyim ki, sevdiğim bir arkadaş, damadına ev alabilmek için deniz kenarlarından, Bursa'dan bir yer arıyor. Çok yanlış bir düşünce. O sermayeyle burada iş imkanı kursun, çalıştırsın o kaynakla kendisi alsın. Bu zihniyeti yenilemedikçe dünyadaki sisteme ayak uyduramadıkça gittikçe kötüye gideceğiz. Kütahya dahi bu kabuğu yırttı. Belli bir başarıyı yakaladı. Azimle gidiyor. Tavşanlı Kütahya'dan daha fazla enerji potansiyeline sahip olduğu halde geri kalıyor. İş sahibi olan bütün kişilere de buradan yalvarıyorum, uyansınlar, yatırım yapsınlar. Nereye ne şekilde yatırım yaparlarsa yapsınlar karşılığını alırlar. Artan nüfus bunu karşılar. Ben başarılı olamam kafanıza yerleşirse, başarılı olamazsınız. Everets tepesine mesela çok kişi tırmanmak istiyor fakat ölüyorlar. Everest tepesine ilk bayrağı diken kişi neden başarılı olamadıklarını araştırıyor tek tek nerede hata yaptıklarını araştırıyor, projelerini hazırlıyor. Ben öyle bir yolu takip etmem lazım ki olsun? En son doğru yolu buluyor ve bütün çevresi karşı çıkıyor. Çıkacağım, diyor. Alt yapıyı hazırlamış ve çıkıyor, bayrağı da diyor. Kim ne yaprsa yapsın, çöpçülük dahi yapsa alt yapısını oluşturacak. Azimle çalışacak. Orada başarıyı yakalayacak. Onun daha kolayını daha teknik imkanlarını araştırarak. Durmayacak, durmak yok. Yaptığı işin en iyisini yapmaya çalışacak, verimliliği orada arayacak.

MU- Şimdi yeniden başlamak mümkün olsaydı ne yapardınız, hangi dalda üretim yapmayı seçerdiniz, aklınızda kalan bir şey oldu mu hiç?

MG- Askerlikten sonra yedi veya sekiz tane iş dalını yaptım, projelendirdim ancak ve ancak şu andaki iş dalımda bunu gerçekleştirebildim yaşamım boyunca.

Diğerlerinde de büyük verimlilik vardı. Sofra tuzları mesela, o tuzların içinde belli miktarda manyezit madeni var. Nem almaması için. Biz bunu da katmadan başardık. Bunları projelendirdim, raflarda kaldı. Kimse de talip olmadı. Temizlik işinde yürüdüm diğerlerine zaman kalmadı. Onları piyasaya sunamadım. Onlarla da meşgul olmaya kalksaydım bu iş körlenirdi.

Temizlik sektörü önemliydi. Şöyle anlatayım, dünyada gıda sektörü bir numaradır. Gıda olmadan yaşayamazsınız. Temizlik sektörü en son sıralardaydı, bilinmiyordu. Sonra sonra ikinci sıraya oturdu ve vazgeçilmez hale geldi. O zamanlar bunun bilincinde değildim ama Yaratan beni böyle yönlendirdi. Israrla nasibimi burada aradım. Zaman bana müsaade etmiş olsaydı diğer projelerimi de uygulayacaktım. Şu an dahi bu projeler yapılsa böyle bir iş yeri ya da bundan daha büyüğünü oluşturur. Fakat şurada benim yılların verdiği deney ve tecrübeleri alın, çalışın dedim olmadı. Gerçi böyle zanaat öğrettiğim çok çocuklar var. Hala daha Allah razı olsun derler.

MU- Son olarak bir soru. Gençler okuyorlar, kolay yoldan iyi bir iş, iyi bir ev, iyi bir eş istiyorlar. Sağlam bir devlet kapısı istiyorlar. Asıl hayalleri sizce ne olmalı?

MG- Önce istikbal. Şu anda bildiğim kadarıyla Tavşanlı'da 150'nin üstünde kimyager ve kimya mühendisi var. Mesleğimle ilgili olduğu için konuşuyorum. Her biri başka bir iş dalında çalışıyor. Madem bu mesleği icra etmeyecektiniz niye o sıraları işgal ettiniz? Her meslek için böyle bu. Hayali bu olan, okuduğu, öğrendiği işi yapacak olanlar okusaydı o sıralarda. Demek ki, gençlerin bir hedefleri yok. Hayatları boyunca sıkıntı çekecekler sonra. İnsan yaptığı işin karşılığını topluma vermeli. Başka bir iş yapacaksa da o dalda yetişsin. Anne babalar hedef versinler. Anne babaya görev düşüyor toplumun gelişmesi için. Hedefsizlik problemimiz var. Çocuğun önüne hedef koyduğumuz zaman da o imkanları önüne koymak, sevdirmek lazımdır. Hedefsiz yetişenler de devlet kapılarında birikecek. Şimdi devlet kapıları da artık kolay kapı değil. Bu zihniyet değişiyor dünyada. Artık kendiniz yapacaksınız. Artık el emeği olan işleri gelişmiş ülkeler geliştirmekte olan, nüfusu bol olan yerlere bırakıyorlar. Siz bunlarla avunun diyorlar. Kendileri elektrik, elektronik, enerji, bilgisayar bunlara benzer şeyler yapıyorlar. Biz daha bunları yeni yeni başarıma yolundayız. Bu yenilikleri almak zorundayız. Özel şirketler bile kendi içlerinde özelleşiyorlar biraz önce Koç örneğini vermiştik. İnsanlar paradan para kazanma yolunu seçince üretim düştü. Yüzlerce kişi işsiz kaldı. Şimdi bedelini ödüyoruz. Üretimi gerçekleştirseydik böyle olmazdı.

Tavşanlı'da kolay kazançtan vazgeçmeli. Ona göre yatırım yapmamız gerekiyor.

MU- Çok teşekkür ederim Mehmet bey.

MG- Ben teşekkür ederim, faydalı olabildiysem ne mutlu.